

Arrest

nr. 144 254 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 14 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat H. CILINGIR en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 januari 2009, 30 september 2009, en 14 januari 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 3 maart 2011 beslist de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 07.01.2009, 30.09.2009 en 14.01.2010 werden ingediend door:

GYS (R.R.: xxx) nationaliteit: Ethiopië geboren te Addis Abeba op (...)1990 adres: (...) 3010 LEUVEN in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name de bijlage 26 d.d. 03.07.2009 kan niet weerhouden worden als zijnde een identiteitsdocument, aangezien de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

De advocaat van betrokkene beroept zich op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, die stelt dat betrokkene geen internationaal paspoort moet voorleggen gezien de lopende asielaanvraag. Deze asielaanvraag werd echter afgesloten op 28.10.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Constante rechtspraak van de RVV verplicht de administratie om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. In dat opzicht dient er opgemerkt te worden dat wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene thans is afgelopen, waardoor hij zich niet meer kan beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Uit zijn dossier blijkt eveneens dat betrokkene noch enig bewijs voorlegt om zijn identiteit te staven noch dat hij enige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b)). Bovendien stelt de RW in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2009 het volgende: "het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervullen en te actualiseren". Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“(...) Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

De motiveringswet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken meldt in haar beslissing dat de regularisatieaanvraag onontvankelijk is.

Op moment van de indiening van de regularisatieaanvraag op 07.01.2009, 30.09.2009 en 14.01.2010 was de asielprocedure van verzoeker hangende. Op 28.10.2010 werd asielaanvraag beëindigd doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris Generaal tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, had bevestigd.

Bij de indiening van zijn regularisatieaanvraag 9 bis heeft verzoeker geen identiteitsdocumenten neergelegd, gezien zijn asielprocedure hangende was, viel hij onder de uitzonderingen zoals vermeld in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet:(...)

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet deelt mee dat op moment van de regularisatieaanvraag een asielprocedure hangende is, bevindt verzoeker zich in de uitzonderingsgevallen.

Verzoeker had bij zijn asielaanvraag wel een kopie van zijn paspoort, als een kopie van de paspoort van zijn moeder, als een kopie van de geboorteakte neergelegd. Hetgeen in de administratieve dossier van verzoeker aanwezig is.

Verzoeker had dus op moment van zijn regularisatieaanvraag zijn identiteitsdocumenten niet moeten neerleggen, gezien hij zijn identiteitsdocumenten had neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor zijn asielvraag en dat op moment van de indiening van de regularisatieaanvraag 9 bis de asielprocedure nog hangende was.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt dat de aanvraag van verzoeker onder de uitzonderingen valt van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet wat betreft het neerleggen van zijn identiteitsdocument, betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken effectief artikel 9 bis schendt.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Dat het middel bijgevolg ernstig is. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. (...)"*

De voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis moet beschikken over identiteitsdocument, dient dus, net als bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet, te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

Het betoog van verwerende partij dat globaal er op neerkomt dat rekening dient gehouden te worden met alle gegevens zoals ze zich voordoen op het ogenblik dat de beslissing wordt getroffen, kan niet gevolgd worden aangezien het ingaat tegen het gegeven dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde of de eventuele vrijstelling ervan moet worden beoordeeld op het moment van de aanvraag.

Het is niet betwist dat de verzoekende partij de aanvraag deed op het moment dat zij zich in de asielpprocedure bevond.

Door vervolgens te oordelen dat de aanvraag niet ontvankelijk is omdat de aanvraag niet vergezeld was van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet, schendt de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij volhardt in de nota met opmerkingen in haar argumentatie dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde moet beoordeeld worden op het moment van de bestreden beslissing, en niet op het moment van de aanvraag. Dit klopt zoals gezegd niet.

De verzoekende partij argumenteert dus correct waar zij als volgt stelt: *“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt dat de aanvraag van verzoeker onder de uitzonderingen valt van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet wat betreft het neerleggen van zijn identiteitsdocument, betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken effectief artikel 9 bis schendt.”*

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt van 3 maart 2011, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC